

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ

Ἠγγέλθη ἐκ Παρισίων ὅτι ἡ ἐκεῖ διαμένουσα Ἑλληνίς ζωγράφος δεσπ. Μαρία Σκούφου ἔλαβε βραβεῖον εἰς τὸ Salon. Τὸ βραβευθὲν εἶνε μία κόρη μὲ πλαστικώτατον σῶμα, ἣ ὅποια μόλις ἀφῆκε τὸ βιολί της καὶ ρεμβάζει. Ὅχι μόνον ὡς ἰδέα, ἀλλὰ ὡς ἐκτέλεσις κρίνεται ὡς καλλιτέγνημα.

Μαρία Σκούφου

Ἐδημοσιεύθη ὁ ἀπολογισμὸς τῶν ἐσόδων καὶ ἐξόδων τῆς τελευταίας παρουσίας τῶν «Παιδῶν τοῦ Ἰησοῦ» εἰς τὸ Ὀπεραμορχικόν τῆς Βαυαρίας.

Ἀπὸ εἰσιτήρια, βιβλία, φωτογραφίας εἰσεπραχθῆ ἐν συνόλῳ ποσὸν ἐκ 2,130,750 φράγκων. Τὰ ἔξοδα ἀνῆλθον εἰς φρ. 386,215 ἧτις ἔμεινε καθαρὸν κέρδος ἐνὸς ἑκατομυρίου ἐπτακοσίων χιλιάδων καὶ πλέον.

Ἐκ τοῦ ποσοῦ αὐτοῦ 950,235 φρ. ἔλαβον οἱ 865 χωρικοὶ οἱ συμμετασχόντες τῆς παραστάσεως. Ὁ διευθυντῆς τῆς σκηρῆς, ὁ τῆς ορχήστρας, ὁ ταμίας καὶ οἱ κωμωδοὶ ἠθοποιοί, ἔλαβον ἕκαστος 5,125 φρ.

Οἱ κομπάρσοι ἐπληρώθησαν πρὸς 150 φρ. ἕκαστος καὶ 13,125 φρ. διενεμήθησαν εἰς τοὺς πτωχοὺς. Τὸ ὑπόλοιπον ἐκ 540.730 ἔμεινε ὡς ἀποθεματικὸν ὑπὲρ τῶν ἀναγκῶν ταῦ Ὀπεραμορχικόν.

Ἀνευρέθησαν μεταξὺ τῶν ἐγγράφων τοῦ Α. Παρφαί διορθωτοῦ τῶν ἔργων τοῦ Δουμῆ πατρὸς δύο ἀνέκδοτα δράματα τοῦ μεγάλου μυθιστοριογράφου· τὸ ἓν φέρει τὸν τίτλον «Ὁ υἱὸς τοῦ καταδίκου» καὶ εἶνε ἐξηγμένον ἐκ τοῦ μυθιστορήματος τῶν «Ὁ κύριος Καμπέζ». Μερικαὶ σκηναὶ ὑπερνημίζον ἐν ὁμοίᾳ ὑποθέσει ἔργον τοῦ Σαρδοῦ. Τὸ ἄλλο δράμα φέρει τὸν τίτλον «Πέτρος Τάσκας». Ἡ ὑπόθεσις ἐκτυλίσσεται εἰς Βενετίαν. Εἶνε πολὺπλοκον ἔργον καὶ παθητικώτατον.

Ἀμφότερα τὰ δράματα ταῦτα θὰ παρασταθοῦν τὸν προσεχῆ χειμῶνα εἰς Παρισίους.

Ἐν Γαλλίᾳ θὰ ἐορτασθῇ ἡ ἑκατονταετηρῆς ἀπὸ τῆς γεννήσεως τοῦ Γάλλου ποιητοῦ καὶ μυθιστοριογράφου Θεοφίλου Γκωτιέ. Ὁ ποιητῆς τοῦ «Καιτετὰν Φρακάσοα» ἐγεννήθη εἰς τὴν Τάοβην. Ὁ Γκωτιέ ἦτο μέγας φιλέλην. «Ὅστις λέγει ὄρατον, λέγει Ἑλλάδα» εἶπε. Μία περιγραφή του τῶν Ἑλλ. ἀκτιῶν εἶνε ἀριστοτεχνικῆ, μία δὲ εἰκὼν του μὲ Ἑλληνικὰ ἐνδύματα καὶ μαζοῦνὰ μαλλιά, ὑπερνημίζει τὰ παλληγάρια τῆς Ἐπανάστασεως.

Ἀπέθανε μετὰ μαζοῦν νόσον ὁ διευθυντῆς τῶν «Καιρῶν» καὶ πρόεδρος τοῦ Συνδικάτου τοῦ Ἡμερησίου Ἀθηναϊκοῦ τύπου Πέτρος Κανελλίδης. Ὁ Κανελλίδης ἀπὸ τοῦ 1868 ἐδημοσιογράφη πάντοτε. Κατ' ἀρχὰς ἐξέδωκε τὴν σατυρικὴν ἐφημερίδα «Τραμποῦκον», ἔπειτα τὴν «Κόλασον» καὶ κατόπιν τὸν «Προμηθεά». Διετέλεσε πολιτικὸς ἀρθρογράφος τοῦ «Αἰῶνος». Τῷ 1872 ἐξέδωκε τοὺς «Καιροὺς».

Ὁ Κανελλίδης διεκρίθη διὰ τὴν σθεναρὰν καὶ πατριωτικὴν ἀρθρογραφίαν του, πάντοτε ἐνθους ἀπόστολος τῆς Μεγάλης ἰδέας.

Ποιηματῆς, ὁμηρικὸς εἰς λόγους, ἀλλ' ἄκακος καὶ γαλήριος τὴν ψυχῇ. Ὁ θανὼν ἦγε ἡλικίαν 63 ἐτῶν, κατήγετο δ' ἐκ Μάνης.

Οἱ ὑποβαλόντες αἰτήσεις διὰ καθηγητικὴν ἔδραν τῶν σχολῶν τῶν δύο Πανεπιστημίων ἀνέρονται εἰς τὸν σεβαστὸν ἀριθμὸν 177. Ἐκ τούτων τινὲς εἶνε ἐκ τῶν ἐκκαθαρισθέντων καθηγητῶν, πολλοὶ ἐφηρηταὶ καὶ ἀρεταί... μετιότητες. Τὰ συνυποβληθέντα ἔργα εἶνε πολυαριθμώτατα. Οἱ ἐκ τῶν ξένων Πανεπιστημίων μετακληθέντες καθηγηταὶ κ. Μπούκουρας, Πολίτης καὶ Καραθεοδωρῆς ἠρηθήσαν τὰς προσερχθείσας θέσεις.

Τὸν προσεχῆ Ὀκτώβριον ἀφικνεῖται εἰς Ἀθήνας ὅπως δώσῃ σειράν διαλέξεων ὁ Γάλλος Ἀκαδημαϊκὸς Ἰωάννης Ρισπιάν. Ἐπιτροπὴ κατηρτίσθη ἐν Ἀθήραις ὅπως ἐπιμεληθῇ τῶν διαλέξεων.

Ἡ Βασίλισσα τῆς Ἰταλίας κατὰ τὴν τελευταίαν ἐπισκεψίαν της εἰς τὴν Δευθῆ Καλλ. Ἐκθεσὸν τῆς Ρώμης, ἠγόρασε τὴν γνωστὴν ἐλαιογραφίαν τοῦ κ. Β. Μποκατουάμπη, τὸν «Ἀγ. Νικόλαον τῶν Πεντακίων». Τὸ ἔργον ἐκοιθῆ ἄλλοτε ὡς ἐν ἀπὸ τὰ καλλίτερα τοῦ σωμαθοῦς ζωγράφου, εἶχε δὲ πολλάκις ἐκτεθῆ ἐν Ἀθήραις ἀπὸ πενταετίας.

Εἰς μίαν παλαιὰν συλλογὴν εἰκόναυ τοῦ Ἀγγλικῶν μουσείων Μαισὸν ἀνευρέθη μία ἄγνωστος προσωπογραφία τοῦ Ναπολέοντος Α', ποιηθεῖσα διὰ χειρῶν παρὰ τοῦ λογαγοῦ Μαγνὰ, ὀλίγας ὥρας μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Κατακτητοῦ.

Διαπρέπει ἐν Βουένος - Ἀῦρες ὡς γλύπτρια ἡ κ. Josefa de Vasilicos, ἧς τὴν εἰκόνα δημοσιεύομεν. Ἡ καλλιτέγνης εἶνε Ἀμερικανίς, ἀλλ' ὡς ἐνδείκνυται ἐκ τοῦ Ἑλληνικοῦ ὀνόματός της, εἶχε σκευθῆ Ἑλληνα, τὸν πρῶτον ἐν Βουένος - Ἀῦρες Ἑλληνα πρόξενον ἀειμνηστον Π. Βασιλικόν. Προεδρεύει δώδεκα φιλανθρωπικῶν σωματείων, διακρίνεται δὲ διὰ τὸν ἐνθεσμὸν φιλελληρισμῶν της. Εἶνε σπανία ἡ λατρεία της πρὸς τὴν μνήμην τοῦ Ἑλλήνου συζύγου της εἰς ὅν, ὡς ὁμολογεῖ, ὀφείλει τὸν πρὸς τὴν τέχνην ἔρωτά της ὡς καὶ τὰς καλλιτεχνικὰς ἐπιτυχίας της.

Ἀπέθανεν ἐν Γενεύῃ εἰς βαθὴν γῆρας ὁ γνωστὸς λόγιος καὶ ἰατρός Βασίλειος Ἀποστολίδης. Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ διαμένων διεκρίθη ὡς ἐπιστήμων, ἀσχολούμενος οὐχ' ἥττον εἰς φιλολογικὰς μελέτας, ὠν τὰς πλείστας ἐδημοσίευσεν Γαλλιστί. Κριωότερα τούτων εἶνε τὸ ἐν Παρισίοις ἐκδοθὲν τῷ 1898 «Essai sur l'Hellenisme Egyptien et ses apports avec l'Hellenisme classique et l'Hellenisme moderne», ἡ μετάφρασις εἰς ἐξάμετρον νεοελληνικὴν τῆς Ἰλιάδος, αἱ γλωσσικαὶ μελέται του εἰς δύο τόμους, ἧτοι «Σλαβο-φραγκικὴ καὶ Τουρκο-Ἑλληνικὴ περίοδος» καὶ «Ἡ σήμερον λαομένη καὶ ἡ σχέσις αὐτῆς πρὸς τὴν ἀρχαίαν» (ἐν Ἀλεξανδρείᾳ 1905-1906).

Ἡ ἔκτακτος φιλολογικὴ παραγωγικότης του ἐξηκολούθησε μέχρι τῶν τελευταίων ἐτῶν τοῦ βίου του μὲ τὰς σπουδαίας διατριβὰς «L'Hellenisme prémacédonien d'Egypte» (1906) καὶ «Origines Egéennes de la civilisation de l'ancien Empire» (1909). Διὰ τὴν